

LUONTO JA IHMISTAHTO KUOLEMAN VALTAKUNNASSA

Pekka Ervastian esitelmä 11.11.1928

Ihminen elää kahdessa maailmassa, tässä näkyväisessä fyysillisen elämänsä aikana ja sitten kuoltuaan näkymättömässä n.s. henkimaailmassa. Tämän ovat aina kaikki kansat kaikkialla uskoneet. Kaikki ovat uskoneet kuoleman jälkeiseen elämään ja alhaisimmallakin kehitysasteella olevat kansat ovat uskoneet henkimaailmaan, ovat uskoneet, että ihminen sieluna on olemassa kuolemansa jälkeen henkimaailmassa. Ainoastaan n.s. materialistit ovat kaikkina aikoina, mikäli niitä on ollut ja me tiedämme, että niitä on ollut jo vanhassa Indiassa, materialistithan ovat yksin kieltäneet ja uskoneet ainoastaan näkyväiseen ruumiiseen ja näkyväiseen elämään. Mutta jos missään pitää tässä kohden paikkansa vanha sääntö „Vox populi, vox Dei“, kansan ääni on kuin Jumalan ääni, sillä todellisuudessa ihminen on olento, joka elää kuoleman jälkeen. Materialistit ovat aina olleet pienenä vähemmistönä ja he ovat, siihen ei voi mitään, erehtyneet. He eivät ole osanneet tutkia asioita eivät ole tietäneet miten oikeastaan on elämässä. Ajatelkaamme, että ihmiset elävät kahdessa maailmassa, näkyväisessä ja näkymättömässä ja että tässä näkyväisessä maailmassa ihmiskunta yhtämittaa kehittyä, ainakin kulttuuri on suuresti kehittynyt. Me voimme jokaisessa kulttuurissa seurata ulkonaisten olojen kehitystä ja huomata kuinka ne menevät eteenpäin ja jos kohta tutkiessamme historiaa huomaamme, että on ollut monta kulttuuria, että usein kulttuurit ovat saaneet alkaa alkuperäisistä oloista ja sitten vasta kehittyä, niin sittenkin voimme huomata jonkunlaista kehitystä myöskin näiden eri kulttuurien suhteen, niin että tavallaan me tänä päivänä, nykyisessä kulttuurissamme olemme jossain suhteessa kehittyneemmällä asteella kuin olemme olleet ennen, toisissa vanhemmissa kulttuureissa. Liian ylpeiksi emme saa tulla, sillä

on aloja, joissa emme ole saavuttaneet edes sitä tasoa, mikä saavutettiin vanhoissa kulttuureissa. Mitä taas ihmissielun kehitykseen tulee, niin siitä voimme ehkä suuremmalla syyllä ajatella, että se ei ole kehittynyt, niin että jos vertaamme meidän nykyaikaista sieluelämäämme jonkun vanhan kulttuurin sieluelämään voimme vain huomata, että se parhaimmissa ilmauksissa on nykyoloissa jonkun verran kehittyneempi kuin ennen muinoin, mutta hitaasti tietysti käy tämä kehitys, ylen hitaasti.

Juuri tämä, että kehitys tapahtuu luonnollisesti niin hitaasti on pannut viisaimmat ajattelemaan mitenkä tuo asia olisi korjattavissa ja viisaimmat ovat huomanneet, että se mikä estää ihmiskuntaa, estää sen sielullista kehitystä tai sitä hidastuttaa on, että ihmisillä aina on kulunut kuoleman jälkeinen elämä hyvin, niin sanoaksemme, sivistymättömissä oloissa tai ei kultivoiduissa oloissa. Kulttuurillahan tarkoitamme sitä, että ihmisen tahto ja kyky on muovailnut olosuhteita maan päällä, ihmiskunta ei ole sen vuoksi joutunut aivan luonnon varaan. Mutta kuoleman jälkeisen elämän suhteen on ihmiskunta pitkin matkaa ollut kokonaan luonnon varassa. Ei ole erikoisesti ihmisten puolelta yritetty kultivoida ja sivistyttää kuoleman jälkeistä elämää. Sentähden, että ihmiskunta näin on elänyt miljoonia vuosia luonnon varassa kuoleman jälkeisessä elämässään on sielullinen kehitys ollut verrattain hidasta. Kuoleman jälkeisessä elämässä tulee luonnollisesti ihmisen sielu kysymykseen. Ihminen ei ole enää henkimaailmassa fyysillisenä ruumiina, vaan hän on sielullisena olentona. Sielun kehitys tulee siis kysymykseen kuoleman jälkeisessä elämässä. Kun se nyt aina on jätetty luonnon varaan, niin kehitys on ollut hyvin hidasta. Emme sentähden niinollen saata ihmetellä, että viisaat ja hyvää tarkoittavat ihmiset ovat tietysti tuota kysymystä ajatelleet. Ensinnäkin me ihmisinä elämme hyvin suuressa tietämättömyydessä, ei ainoataan kuoleman jälkeisten tilojen suhteen, vaan myöskin siinä, mikä ihmissielun lopullinen

päämäärä on. Puhun nyt ihmisistä yleensä. Tietäjät, semmoiset ihmiset, jotka syystä tai toisesta ovat kehittyneet pitemmälle, ovat saaneet näitä asioita selviksi ja heidän kannaltaan olisi kyllä hyvin paljon tekemistä.

Nyt tahtoisin ensin koettaa aivan yksinkertaisella tavalla ja loogillisesti näyttää miten me olemme voineet päästä ja mitenkä me voisimme päästä selville ihmiskunnan kuoleman jälkeisestä elämästä, Jos muistatte niin viime kerralla oli puhetta siitä, että jossain siellä Australian alkuasukkaiden kesken on niin alhaisella kehitysasteella olevia ihmisiä, että heidän muistinsa ei ulotu päivästä toiseen. Minä olen tämän asian lukenut vuosikausia sitten, niin että en varmaan muista, jos nämä ihmiset elävät nyt vielä tai ovatko jo kuolleet sukupuuttoon. Jokatapauksessa näiden alkuasukkaiden laskukyky oli niin pieni, että heidän kielessään ei ollut numeroita muuta kuin kolmeen tai korkeintaan viiteen, sitten oli vain monta. Mutta jonkun semmoisen, ehkä sukupuuttoon kuolleen heimon muisti oli niin pieni, että heidän elämänsä tässä näkyväisessä maailmassa oli jälleensyntymistä joka aamu. Jokainen päivä oli kuin uusi elämä ja vaistomaisesti he sitten jatkoivat edellisen päivän puuhailuja. Heidän vaistonsa vain toimi, mutta tajuista muistia heillä ei ollut. Jos nyt ajattelemme tällöistä esimerkkiä, ajattelemme ihmisiä, jotka eivät voi muistaa, että ovat olleet olemassa edellisinäkin päivinä, niin mikä olisi aivan yksinkertainen keino saada heidät tietämään, että on olemassa päivän ja yön vaihtelu. Tietysti olisi yksinkertaisin keino, että heistä joku valvoisi läpi yön. On otettava huomioon tuon saman heimon suhteen, että ihmiset auringon laskiessa tunsivat itsensä aivan voittamattoman väsyneiksi ja heillä oli suuri halu haihtua olemattomiin. He eivät jaksaneet vastustaa untaan, vaan he ikäänkuin kuolivat pois herätäkseen jälleen seuraavana aamuna uudestaan. Ei siis saata ajatella, että joku heistä ilman muuta olisi valvonut, ellei hän sattumalta olisi ollut hyvin sairas, jota taasen ei tuollaisessa luonnon tilassa juuri tapahtunut. Ajatelkaamme, että joku toinen

olisi mennyt heidän luokseen, joku meikäläinen, ja sanonut heille: Kuulkaa rakkaat ystävät: Tehän elätte monta päivää täällä maan päällä. Eilenkin oli eräs niistä päivistä. Kyllä meillä on hämärä aavistus siitä, he voisivat sanoa, kyllä me voimme aavistaa, että ihminen on merkillinen ijankaikkinen olento. – Jos joku meistä olisi siis voinut väkivallalla, jollain keinolla pitää yhtä heistä hereillä, niin hän ehdottomasti seuraavana aamuna olisi profetoinut kansalaistensa keskuudessa, sillä hän olisi voinut todistaa, että todella me täällä elämme monta päivää ja todella me olemme ennen olleet samoja kuin mitä me olemme nyt tällä hetkellä. Tämä olisi ollut suurta totuuden julistamista noille toisille, mutta he luultavasti eivät olisi uskoneet, vaan olisivat pitäneet aivan hulluna, järjettömänä ja rikollisena sitä heidän veljeään, joka olisi tällaisia hullutuksia ruvennut puhumaan. Tällainen ihminen on aivan samassa suhteessa muihin ihmisiin kuin joku profeetta nykyaikana, joka sanoo, että ihmiset ovat eläneet täällä maan päällä monta kertaa ja luultavasti tulevat vielä elämään. Tällainen profeetta olisi myöskin hyvin vaikeassa asemassa näiden ihmisten kesken, varsinkin täällä Suomessa. Jos joku esim. sanoisi: minä muistan aivan selvästi, että olen ollut ennen olemassa maan päällä jo monta kertaa ja minä uskon aivan varmasti, että tulen tänne takaisin, niin kaikki ihmiset pitävät häntä aivan hulluna houkkiona. Kaikenlaiset filosofit voivat sanoa mitä tahansa, mutta selvä kristinuskoo sanoo, että kaikki on aivan toisin. Kyllä sellainen ihminen, joka näin puhuisi, olisi enemmän tai vähemmän hullujen kirjoissa meidänkin sivistyneitten suomalaisten kesken. Kuitenkin on suhde aivan sama. Se ihminen, joka tietää jälleensyntyemisestä on samassa suhteessa kuin joku heistä oli noiden alkuasukkaiden kesken, jotka eivät tienneet elävänsä monta päivää perätysten. Eivät ainakaan tietäneet olevansa sama olento.

On luonnollista, että ensimmäinen ajatus semmoisilla tietäjillä, jotka nyt muistavat ja tietävät edellisen elämänsä, olisi tällainen: Jos saisin jonkun ihmisen pysymään hereillä elämästä

toiseen, niin silloinhan sekin kysymys olisi ratkaistu. Ennen maailmassa varsinkin miljooneja ja satoja miljooneja vuosia sitten jälleensyntyminen tapahtui sangen nopeaan. Nykyään voi jälleensyntyminen tapahtua hitaammin, toisin sanoen ihminen voilla olla henkimaailmassa kauemman aikaa. Mutta varsinkin ennen oli tämä jälleensyntyminen kokolailla nopea, niin että emme ihmettele, että jotkut viisaat ajattelivat: Jos saisimme ihmisistä jonkun pysymään hereillä kun hän kuolee ja pysymään hereillä aina siihen saakka, kunnes syntyy jälleen. Tämä teoria, sehän on aivan loogillinen. Joku ihminen muistaa selvästi ennen maanpäällä olleensa eikä muista ainoastaan sitä, vaan muistaa myöskin olleensa henkimaailmassa, muistaa myöskin tuon kuoleman jälkeisen elämän ja edellisen elämänsä. Kun katselemme ihmistä ja ihmisiä, niin huomaamme, että kuolema on heille sama kuin uni oli noille alkuasukkaille Austraaliassa. Kun uni auringon laskiessa tuli, niin he eivät voineet sitä vastustaa. Kun kuolema tulee meille ihmisille, kun kuoleman hetki lähestyy, niin me vastustamattomasti väsymme ja meidät aivankuin vedetään hiljaa pois. Me emme saata pysyä täysin tajuissamme. Me emme pysy hereillä, vaan me tunnemme aivan, että on suurempi voima, joka vetää meitä puoleensa. Se on luonnon valta, joka on ylivoimainen. Mutta jos voisi sitä voimaa vastustaa, jos ihminen jaksaisi pysyä tajuissaan, silloin hän voittaisi kuoleman. Silloin hän itseasiassa pysyisi tietoisena ja hänen olisi pakko päästä tietoisena myöskin pois fyysillisestä ruumiista. Jokainen meistä kyllä kykenee pitämään itsensä hereillä yhden yön ja hän voi tehdä työtä ja mitä muuta tahansa, johon hän ei kykene nukkuessaan. Hän voi tarkastella toisia nukkuvia, hän tekee johtopäätöksiä heidän liikkeittensä nojalla ja puheittensa suhteen. Hän voi siis tietää jotakin mitä tapahtuu tässä fyysisessä maailmassa myöskin nukkumisen aikana, mutta hän ei kylläkään ollessaan hereillä tässä fyysisessä maailmassa silloin osaa seurata mitä noille nukkuville toisella puolen tapahtuu. Hän ei osaa muuta nähdä kuin, että heidän

ruumiinsa on jonkunlaisessa puolitajuttomassa tilassa, itsetiedottomassa tilassa. Joitakin liikkeitä se voi tehdä ja joitakin sanoja lausua, mutta hereillä olleessaan fyysillisesti hän ei saata nähdä miten on tuon nukkuvan tajunnan laita. Itse tuo nukkuva voi seuraavana aamuna kertoa, että hänen unensa oli joko aivan selvä ja puhtaasti ilman mitään unia tai, että hän näki unia. Mehän saatamme nähdä hyvinkin merkillisiä unia. Tuo nukkumistila onkin kokolailla merkillinen, sillä siinä voi nähdä hyvin selviä unia ja vieläpä profetallisia unia ja kuitenkin ruumis on ollut tajuttomana. Luonnollisesti tämä seikka itsessään sanoo, että jos me olemme hereillä läpi yön tässä fyysillisessä maailmassa, niin se tila ei ole mitään luonnon voittamista. Me olemme vain ainoastaan fyysillistä organismiamme pakoittaneet olemaan hereillä, mutta ei se ole luonnon voittamista. Emme me vielä ole päässeet sen salaisuuden perille, mitä uni on. Jos me tahtoisimme päästä unen salaisuuden perille täytyisi meidän osata olla hereillä toisella tavalla. Meidän täytyisi olla hereillä sillä tavalla, että voisimme seurata oman tajuntamme kulkua tuohon unimaailmaan kadottamatta persoonallisesti itse tajuntaamme. Silloin me vasta voisimme sanoa, että todella nyt tiedämme mitä on yöllä tapahtunut. Samalla tavalla kun ajattelemme kuolemaa, olisi aivan luonnotonta ajatella näin, että meidän pitäisi koettaa säilyttää tämä fyysillinen tajunta elämästä toiseen. Sehän ei olisi mahdollista. Jos me sitä vaatisimme, niin me vaatisimme, että meidän fyysillinen ruumiimme eläisi meidän aivomme pitäisivät toimia, vaikka ne kuolevat ja se olisi luonnotonta. Me silloin kyllä pääsisimme selville, jos tällainen olisi mahdollista, me pääsisimme selville kyllä, että me synnymme jälleen. Me näkisimme, jos tämä nyt olisi mahdollista, me näkisimme, että toiset ihmiset syntyvät jälleen ja voisimme huomata, että me itse voimme saada jonkun uuden ruumiin. Siitä ainoastaan tosiseikasta, että me synnymme jälkeen, siitä voisimme päästä tietoon, jos voisimme säilyttää tämän fyysillisen valvetajunnan läpi kuoleman. Mutta mehän emme silloin ollenkaan olisi päässeet

siitä selville, miten on elämässä kuoleman jälkeen. Aivan samalla tavalla kuin emme pääse selville siitä minkälainen on itse unitila, mitä nukkuminen on, jos olemme hereillä, aivan samalla tavalla emme pääsisi selvyYTEEN siitä mitä tapahtuu henkimaailmassa kahden fyysillisen elämän välillä, jos me vain säilyttäisimme tämän fyysillisen valvetajunnan. Jotakin muuta meidän täytyy savuttaa itsetietoisuudessamme sekä nukkumisen aikana ensin, että sitten myöskin kahden fyysillisen elämän välillä, eli kuoleman tilan aikana. Joku muu tajunta meidän täytyy saavuttaa, vaikka me samalla olisimme itsetietoisia. Itsetietoisia meidän täytyy olla, mutta mikä tajunta meillä silloin pitää olla? Minä puhun tietysti, niinkuin jo sanoin, tällä tavalla induktiivisesti. Ne ihmiset, jotka jotakin tietävät, hehän ovat tämän tien kulkeneet ja he tietävät kuinka asiat ovat. Nyt me voimme liittää jo tähän loogilliseen ajatuspyrkimykseemme yhden seikan vielä, joka on välttämätön postulaatti ja se on, että koska meidän tajuntamme nyt olisi kelvollinen seuraamaan yön aikana kaikkea sitä, mitä meille tapahtuu nukkuessamme ja koska meidän tajuntamme, jos tahtoisimme päästä niistä asioista tietoon, olisi kelvollinen seuraamaan kaikki asioita, mitä tapahtuu kuoleman jälkeen kahden fyysillisen elämän välillä, niin on luonnollista, että koska se tajuntamme ei voi käyttää näitä fyysillisiä aivoja täytyy olla ikäänkuin joitakin toisia aivoja, joita se voi käyttää. Sillä tajunta sinään sehän olisi muodoton, se olisi olematon, se tajunta, jolla ei olisi mitään rajoitusta, se olisi samaa kuin tajuttomuutta. Se olisi absoluuttia. Me kyllä voimme käsittää, että sellainen tajunta on olemassa, mutta se olisi Jumalan tajunta, se olisi absoluuttinen tajunta. Jos joku ilmennyt olento on olemassa, niin sen tajunta täytyy olla sidottu johonkin muotoon, oli se muoto minkälainen tahansa. Se muoto, johon meidän tajuntamme on sidottu fyysillisessä elämässä on meidän tajuntamme ja meidän ruumiimme. Tajunta elää koko meidän ruumiissamme, mutta se toimii itsetietoisesti aivojen kautta. Siis meillä pitäisi olla tajunta, sekä vielä jonkunlainen itsetietoinen tajunta yön aikana, jolloin

emme nähtävästi käytä näitä isoja aivoja eikä yleensä ruumistakaan, vaikka meillä kyllä jonkunlainen tietoisuus koko ruumiistamme on. Kyllä meidän hermostomme välittää tietoisuutta tajuntamme, sillä jos ruumiillemme jotain tapahtuu, niin se saa tiedon tuohon tajuntaamme, mikä meillä on yön aikana. Mutta joka tapauksessa emme käytä samalla tavalla yön aikana fyysillisiä aivojamme niinkuin päivällä ja sentähden meillä välttämättä täytyy olla joku toinen käyttöväline, joku toinen ruumis, jotkut toiset aivot. Sillä joskin jotkut fysiologit ajattelevat, että meidän tajuntamme siirtyy ainoastaan pikkuaivoihin, niin se ei suinkaan voi selittää kaikkia unimaailmassa tapahtuvia ilmiöitä. Meidän tajuntamme siirtyy, laskeutuu ikäänkuin alaspäin nukkuessamme isoista aivoista pikkuaivoihin, selkärankaan päin, mutta se ei pysähdy siihen. Jos me todella pääsemme toisen maailman yhteyteen niinkuin hyvin monet ihmiset tietävät unessaan pääsevänsä, niin hän ei pysähdy niihin pikkuaivoihin, vaan hänen tajuntansa niistäkin siirtyy noihin toisiin aivoihin, siihen toiseen käyttövälineeseen, joka on tästä fyysillisestä ruumiista riippumaton. Me tulemme nyt siihen päätökseen, johon tahdoimme tulla, että ihmisellä pitää siis olla jokin toinen sieluruumis, jokin toinen organismi, jota hän käyttää, silloin kun hän vapautuu tästä fyysillisestä ruumiista. Sanomme sitä nyt lyhyesti vaikkapa astraaliruumiiksi. Se on hänen astraaliruumiinsa, johon hänen tajuntansa siirtyy nukkuessaan. Jos hän voisi tulla itsetajuikeksi tuossa astraaliruumiissaan, tuossa astraalisessa käyttövälineessään, silloinhan hän voisi tietoisesti tutkia koko nukkumistilaansa, kaikkea sitä, mitä hänelle ja toisille ihmisille voi tapahtua nukkuessa.

Kuinka lienee taas kuolemassa? Riittäisikö silloin kuolemassa, varsinkin kun ajattelemme jälleensyntymistä, että ihmisen tajunta itsetietoisesti siirtyisi tuohon astraaliruumiiseen? Jos tietäjän silmällä katselemme kuoleman jälkeistä elämää ja jälleensyntymistä, niin huomaamme, ettei se riitä. Silloin itseasiassa täytyisi ihmisen tajunta pukeutua vielä johonkin

uuteen muotoon, vapautua vielä enemmän, tulla vielä korkeampaan tilaan, jotta hän voisi taan niitä asioita seurata. Niinkuin on tapana sanoa hänen tajuntansa täytyisi silloin nousta syyruumiiseen, kausaaliruumiiseen, kaamarupaan, jota nimitystä käytetään vanhassa Indiassa. Jos ihmisen tajunta voi pukeutua syyruumiiseen oli kausaaliruumiiseen, niin hän voisi seurata tapahtumia kahden syntymän välillä kaikkia asioita kuoleman jälkeisessä elämässä.

Tämä on niinkuin tuommoinen pieni edeltä käsin mainittu edellytys, joka on kaikkien asiantuntijain tiedossa, mutta tämä esityshän ei vielä yhtään koske sitä meidän kysymystämme, mitenkä nuo tietäjät ovat ajatelleet, että kuoleman jälkeistä elämää voitaisiin sivistyttää. Tietysti kuoleman jälkeistä elämää voitaisiin sivistyttää. Tietysti kuoleman jälkeinen elämä jonkin verran kultivoituu ja sivistyy sitä myöten kun ihminen luo kulttuuria tähän näkyväiseen maailmaan. Sentähden on kuoleman jälkeinen tila ihmiskunnan historiassa suuresti muuttunut. Jonkun alkuperäisen ihmisen kuoleman jälkeinen elämä, hänen kokemuksensa henkimaailmassa ovat aivan toisenlaisia kuin nykyaikaisen kulttuuri-ihmisen. Ne ovat siis itsestään jonkun verran muuttuneet, kun ajattelemme, että meidän fyysillinen elämämme on vain pieni osa siitä elämästä, jonka me aina yhdessä persoonallisuudessa vietämme. Otamme silloin myös lukuun kuoleman jälkeisen elämän. Tämä meidän fyysillinen elämämme on vain noin 70 vuoden, korkeintaan 100 vuoden pituinen, mutta meidän kuoleman jälkeinen elämämme kestää 1000 - 2000 vuotta. Tämä fyysillinen elämä on siis hyvin pieni osa koko persoonallisuutemme elämässä. Kun ihminen jälleensyntyä niin hän saa aivan kuin uuden persoonallisuuden ja sentähden ei ole ollenkaan järjetöntä ajatella, että jos voitaisiin saada jotain kulttuuria tuohon pitkään aikaan, joka kuluu ennen uutta syntymistä. Silloin ihminen voisi kehittyä paljon nopeammin. Kulttuuri kuoleman jälkeisessä elämässä ei voisi olla muuta kuin sielullista laatua, sielullista kulttuuria, henkistä

kulttuuria. Sentähden onkin aina kaikissa uskonnoissa kaikkina aikoina opetettu ihmisille: Pankaa paino henkisille asioille tässä näkyväisessä elämässä. Pankaa painoa älylliselle kehitykselle ja ennen kaikkea siveelliselle kehitykselle tässä näkyväisessä elämässä. Teistä voi näyttää siltä, niinkuin sillä ei olisi paljonkaan merkitystä. Mitä se merkitsee koetanko minä olla hyvä, koetanko minä olla auttavainen maailmassa, jossa yleensä ollaan pahoja, epäveljellisiä, itsekkäitä ja siveettömiä. Vaikka teistä näin tuntuu, niin ihmissielun kehitykselle on äärettömän tärkeätä, että ihminen panee arvoa henkisille asioille, että ihminen tämmöisessä tilassa maan päällä, jossa on hyvin paljon vääryyttä ja pahuutta, koettaa olla rehellinen. Ei minkään ulkonaisen syyn tähden. Ei sentähden, että hänelle kävisi paremmin täällä maan päällä, että hän saavuttaisi jotain hyvää. Ei mistään semmoisesta syystä, vaan sentähden, että se on itsessään niin kovin tärkeätä. Totuudella ja rehellisyydellä on itsessään arvonsa. Ihminen on olento, joka vain hetken elää fyysisessä, näkyväisessä elämässä, sillä itsessään hän on olento, joka elää toisessa maailmassa ja siinä maailmassa ovat henkiset arvot merkityksellisiä. Siellä niillä oikeastaan on ainoa merkitys. Sen perusteella, millainen ihminen on karaktääriinsä puolesta, minkälaiseksi hän kehittää itsensä tässä näkyväisessä maailmassa, sen perusteella hän valmistaa olosuhteita näkymättömässä maailmassa. Sentähden huomaamme, kuinka uskonnot aina ovat teroittaneet: Luovu pahasta. Älä murhaa, älä varasta, älä petä, älä valehtele, älä tee vääryyttä, älä himoitse, älä tee väkivaltaa. Huomaamme kuinka uskonnot ovat aina puhuneet tämmöisestä. Samalla ne ovat kyllä viitanneet siihen: se on edullista sinun kuoleman jälkeiselle elämällesi. Tietysti nyt kun olemme semmoisella älyllisellä kehitystasella kuin olemme, niin me sanomme: on hyvin alhaista innostaa ihmistä hyvään elämään sentähden, että hänellä sitten on hyvä olla kuoleman jälkeen. Se on itsekästä. Minkätähden minä ajattelin kuoleman jälkeistä elämää sillä tavalla, että minun olisi sitten hyvä olla. Semmoinenhan on itsekäs motiivi. Sehän onkin

niin. Mutta uskonnot eivät ole alkuaan tätä tarkoittaneet. Eivät ne ole sitä tarkoittaneet, että ihmisillä persoonallisesti olisi parempi olla kuoleman jälkeen. Mitä siitä kuinka meidän on kuoleman jälkeen, jos ajattelemme vain itseämme. Ihminen, joka on materialisti ajattelee tietysti, että mitä minä välitän kuoleman jälkeisestä elämästä. Pääasialahan on, että nyt on hauskaa. Nyt minä tahdon nauttia. Tässä elämässä tahdon olla onnellinen. Kuoleman jälkeen tulevat sitten ne kärsimykset, jos ne nyt tulevat. On hyvin luonnollista, että ihminen ajattelee fyysisissä aivoissaan tällä tavalla. Se on melkein moraalinen ajatus. Mutta hän erehtyy hyvin suuresti. Uskonnot eivät ole tähänneet tähän. Voi, voi, ole nyt varovainen, ettei sinun käy huonosti kuoleman jälkeen. Papit ja kirkot ovat tällä tavalla puhuneet, mutta uskonnot eivät ole sitä tarkoittaneet. Ne ovat tarkoittaneet ja teroittaneet, että suurimman osan elämäänsä ihminen elää kuolemansa jälkeen ja hänen luonnollinen elämänsä täytyy olla elämää jossain henkimaailmassa. Ainakin hänen täytyy olla siinä itsetietoisempi kuin missään muualla ja sentähden hänen täytyy varustautua siihen elämään. Sentähden hänen täytyy ymmärtää, että siinä elämässä ei tule kysymykseen punnitus, mitat, rajat ja muut semmoiset aineelliset pyyteet. Siinä elämässä tulee kysymykseen ainoastaan henki ja siveelliset arvot. Se elämä, jota varten me ihmiset olemme luodut ja jota varten olemme olemassa, se on elämää, jossa on arvo ainoastaan hyvillä sielullisilla ominaisuuksilla, ainoastaan totuudella, rehellisyydellä ja kauneudella, ainoastaan aatteilla, joita ei voi laskea markkoissa eikä yhteiskunnallisella asemalla. Hyvällä ja pahalla yksin on arvonsa siinä elämässä, jota varten me olemme luodut, siinä elämässä, joka on pysyvää elämää. Ei kukaan kiellä etteikö tämä näkyväinen elämä maan päällä ole sangen ohimenevää, sangen lyhytaikaista. Sitä varten ei meidän kannattaisi olla olemassa. Me olemme olemassa toista henkistä elämää varten ja siinä, kuten sanottu, tulee kysymykseen ainoastaan henkiset arvot. Sentähden ovatkin uskonnot aina teroittaneet: Olkaa hyviä, jaloja,

epäitsekkäitä ja auttavaisia. Olkaa semmoisia sentähden, että se on itsessään arvokasta, se on itsessään pysyväistä. „Edel sei der Mensch, hilfreich und gut.“ (Jalo olkoon ihminen, auttavainen ja hyvä.) Ei siinä ole minkäänlaisia dogmeja, ei siinä ole mitään uskonnollista pimitystä mukana, ja kuitenkin sellainen eettillinen neuvo on kaiken uskonnollisen elämän ydin, se on kaiken henkisen elämän a ja o. Näin paljon ovat siis uskonnot aina aikojen aamusta lähtien koettaneet edistää kuoleman jälkeisen elämän kulttuuria. Sillä kun ihminen täällä maan päällä yrittää hyvää, silloin hän sivistyttää kuoleman jälkeistä elämää. Mutta viisailla tietäjillä on ollut tietysti vielä paljon enemmän silmämääränä. He eivät tahtoneet saada aikaan paljon enemmän. Sentähden me emme ajattelekaan uskontoja, vaan me ajattemme sitä salaista veljeskuntaa, joka on kaikkien uskontojen takana. Ja me kysymme: Mitä tämä salainen veljeskunta aikojen vierieissä, vuosituhansien vierieissä, mitä se on tahtonut, mitä se on yrittänyt, jotta ihmiskunnan elämä kohoaisi ja nousisi ja jotta erikoisesti kuoleman jälkeinen elämä tulisi kulttuurielämäksi.

Silloin voimme nähdä selvästi kaksi virtausta niin sanoaksemme. Toinen on aikojen aamusta lähtien lähtenyt itse salaisen veljeskunnan keskuudesta ja sen virtauksen heijastusta ovat kaikki uskonnot. Mutta toinen virtaus on kulkenut salaisen veljeskunnan, ei keskuslooshista, vaan toisista loosheista. Siitä on heijastusta olemassa kaikissa uskonnoissa, myöskin kaikissa kirkoissa, myöskin niiden seremonioissa ja maagillisissa toimituksissa, jotka ovat yhteydessä kuoleman hetken kanssa ja josta meillä oli puhetta viime kerralla. Mutta ennenkuin voimme ymmärtää salaisen veljeskunnan keskuslooshiin pyrkimyksiä on myöskin mainittava tässä ohimennen, että me joudumme sitten katseltuamme näitä molempia asioita, joudumme siihen kolmanteen, nimittäin siihen aivan uuteen virtaukseen, joka on alkanut Buddhan ja Kristuksen työn kautta. Sen me otamme sitten kolmantena virtauksena puheeksi, mutta sehän onkin aivan

toisenlainen kysymys. Meidän täytyy ensin, ymmärtääksemme mihin tähtäämme ja ymmärtääksemme sitten kaikkien uskontojen ja kirkkojen tarkoituksia, aloittaa tutkia kuoleman jälkeistä elämää sinään, semmoisena kuin se on luonnon mukaisesti, semmoisena jommoiseksi se itsestään järjesty kaikille ihmisille, jotka eivät ole saaneet erikoisesti apua tai eivät ole ottaneet vastaan apua ei salaisen veljeskunnan keskuslooshista eikä niistä toisista loosheista. Tässä tutkimuksessani koetan tietysti olla aivan lyhyt, niin että ehdin sen vielä tässä esitelmässä tuoda esille. Sillä meidän on muistettava, että näitä asioita kuoleman jälkeisestä elämästä, niistähän puhutaan kaikissa nykyaikaisissa teosofisissa kirjoissa. Minä tahdon kuitenkin lyhyesti teroittaa muutamia näkökohtia.

Se mikä kuolemassa on luonnon mukaan suuri, sanoisinko sitä tragediaksi, suuri traagillisuus on, että me ihmiset, jotka tässä tämän fyysillisen elämän aikana olemme välittömässä yhteydessä myöskin korkeamman ihmisemme kanssa, toisin sanoen, että me voimme tässä näkyväisessä elämässä päästä tietoiseen yhteyteen korkeamman itsemme kanssa, kadotamme tämän yhteyden kuolemassa. Tässä fyysillisessä elämässä meillä on aina mahdollisuus päästä tietoiseen yhteyteen korkeamman, sisimmän itsemme kanssa. Tämä seikka muuttuu kuolemassa. Kuolema on itseasiassa vain sitä, että ihminen, joka on ollut fyysillisen elämänsä aikana yhteydessä korkeamman itsensä kanssa eroitetaan siitä kuolemassa. Se on kuoleman tragedia. Meidät pannaan kuin kahtia. Se ei kylläkään erikoisesti tunnu. Teidän ei tarvitse ajatella pelon sekaisella kauhulla kuolemaa, sillä ei se tunnu. Se on vain luonnon faktumi. Sentähden, että me kadotamme korkeamman minämme kuolemassa on meidän kuoleman jälkeinen elämämme pyrkimystä takaisin tämän korkeamman minä luo. Täällä tässä näkyväisessä elämässä me emme myöskään ole korkeamman minän yhteydessä ilman muuta, ilman pyrkimystä. Meidän täytyy pyrkiä omantunnon tietä korkeamman itsemme yhteyteen, se voi tapahtua hyvinkin

nopeasti. Sehän voi tapahtua päivässä, se voi tapahtua muutamassa vuodessa tai muutamassa kuukaudessa. Me pääsemme sillä tavalla omantunnon tietä tähän yhteyteen. Mutta kuoleman jälkeen voi kulua tuhansia vuosia tähän pyrkimykseen. Lopulta ihminen kuitenkin saavuttaa sen kuoleman jälkeisessä elämässä. Lopulta ihminen saavuttaa tämän yhteyden korkeamman ihmisensä kanssa, mutta usein niin suurten ponnistusten perästä, että melkein kaikki ihmisestä haihtuu. Meidän on täytynyt luopua kokonaan itsekkyydestämme, itsestämme, ja niin ei meistä ole juuri mitään jälellä. Sentähden me emme syntyessämme uudestaan maanpäälle muista mitään. Meillä on aivan uusi sielullinen persoonallisuus. Se on kaikki uutta. Taas me olemme tilaisuudessa pyrkimään yhteyteen korkeamman itsemme kanssa. Mutta me elämme uudessa persoonallisuudessa, sillä me kadotimme vanhan kuoleman jälkeisessä elämässä pyrkiessämme sen korkeamman minän luo, josta meidät erotettiin kuolemassa. Tämä on sääntö, tämä on, sanoisinko sitä teoriaksi, joka on äärettömän tärkeä pitää mielessä. On sitten aivan toista kun katselee kuoleman jälkeistä elämää ilmiöllisesti, siltä kannalta, miltä se näyttää. Siltä kannalta kaikki tuntuu äärettömän hyvälle, kaikki on „all right“.

Miten on kuolemassa? Meidän ei tarvitse viipyä itse kuoleman hetkessä, sillä te tiedätte kaikki, että kun ihmisen tajunta menee aivojen eetteripuoleen, niin ihminen katselee koko mennyttä elämäänsä aivan objektiivisesti. Häntä ei mikään liikuta. Hän katselee ankarasti persoonallisuutensa mennyttä elämää, sen kaikkia tekoja, ajatuksia ja tunteita. Tämä kaikki tapahtuu äärettömän nopeasti. Se on hyvin juhlallinen hetki ja sentähden ei pidä kuolevaa häiritä. Ruumis on voinut tulla jo kylmäksi ja voi näyttää, että ihminen on jo kuollut, mutta todellisuudessa ihminen on eetteriaivoissa ja ajattelee mennyttä elämäänsä. Sitten ihminen menee hetkeksi tajuttomaksi, jonka jälkeen hän herää astraaliruumiissa. Mutta on otettava huomioon, että kuta enemmän kulttuuri on mennyt eteenpäin, kuta enemmän

ihmiskunta on mennyt eteenpäin, sitä enemmän ihmisyksilö vetää vähän hienointa eetteriä mukaansa tuohon astraaliruumiiseen, joka tekee hänelle mahdolliseksi säilyttää vanhan persoonallinen tajuntansa. Siis noin 3 vuorokauden perästä tai vaikkapa vain nopeamminkin, tai heti sen perästä kun ihminen on tehnyt tuon suuren tilinteon elämänsä kanssa ja sitten unohtaa kaiken silmänräpäykseksi, hän herää astraaliruumiissaan. Nykyaikaisessa kulttuurissa voimme huomata kuinka useat ihmiset elävät näkymättömässä maailmassa täysin hereillä. Ensin he elävät juuri näissä meidän oloissamme. He voivat kulkea omassa kodissaan. He eivät tule ajatelleeksi, että ovat kuolleita. He vaistomaisesti välttävät katsomasta kuolleeseen fyysilliseen ruumiiseensa. He menevät omaisinaan tervehtimään ja ihmettelevät heidän suruaan. Silloin kun he näkevät omaisten itkun he säikähtävät ja ajattelevat: Mitä on minulle tapahtunut? Heistä tuntuu, että nuo omaiset itkevät juuri heitä. Silloin heille selviääkin, että he ovat kuolleita ja he ajattelevat: Aa, he luulevat, että minua ei ole olemassa. Ja silloin he koettavat selittää omaisilleen: Älkää itkekö. Minä olen täällä ja minä olen aivan terve ja aivan iloinen. Mitä te oikeastaan itkette? Mutta nämä omaiset eivät kuule mitään. Sitten tällainen vainaja voi seurata omaa hautaustaan. Hän panee merkille kaikki, mitä silloin tapahtuu, Hän panee merkille, että on paljon puheita, paljon kukkia ja seppeleitä. Hän voi ehkä hymyillä tuolle kaikelle, niinkuin hän olisi tehnyt elämänsäkin aikana. Mutta ihmeellistä kyllä näissä kulttuurioloissa vainajatkin ovat tällaisista juhllisuuksista mielissään. Sitten vähitellen kun lähimmät omaiset eivät häntä huomaa, kun hänen hautajaisensa ovat ohitse, niin vähitellen tuo vainaja tulee enemmän kiinni vanhaan persoonallisuuteensa ja sen pyrkimykset, sen halut, sen himot, sen harrastukset alkavat hänessä elää ja hän lähtee etsimään niille tyydytystä. Tämä elämä, jolloin hän siis elää ensinnäkin tässä maan piirissä ja sitten kyllä astraalimaailmassa, henkimaailmassa, mutta kyllä sillä tavalla, että hän voi astua takaisin tähän maapallon piiriin koska tahansa,

tämä elämä voi kestää lyhyemmän tai pitemmän ajan. Se voi kestää hyvinkin kauan ja varsinkin nykyaikaisissa kulttuurioloissa, joissa meillä on mediuksia ja spiritistinen liike hyvin levinnyt, vainajia voi suuressa määrin houkuttaa tämä halu päästä uudestaan yhteyteen fyysisen elämän kanssa. Joskus tämä voi olla erittäin hyvää ja tärkeätä, jollekin vainajalle, joka tahtoi sanoa jotakin. Ohimennen sanoen voimme huomata, että aina kaikkina aikoina on ollut sillä tavalla, että nämä vainajat, joilla on ollut jotakin omallatunnonaan, ovat voineet sen tehdä ilman spiritistisiä seansseja. Mutta nyt juuri se, että me olemme täältäkin käsin koettaneet saada aikaan kosketusta henkimaailman kanssa, houkuttelee vainajia, jotka eivät muuten tulisi sitä ajatelleeksi, vielä pyrkimään yhteyteen tämän näkyväisen elämän kanssa, tämän ihmismaailman kanssa. Silloin huomatkamme: Monet sellaiset pikku himot voivat heissä vaikuttaa. Semmoiset pienet ominaisuudet kuin turhamaisuus ja kunnianhimo voivat vaikuttaa siihen, että jotkut astraaliolennot pyrkivät ilmestymään seansseissa. Tietysti hekin haluavat auttaa ja ilmoittaa, että henkimaailma on olemassa. Tuollaisia jalojakin tunteita voi olla mukana. Juuri näissä kulttuurioloissa on tämä elämä kuoleman jälkeen usein sangen venyvää laatua. Voi kestää kokolailla kauan, jolloin vainaja vain elää tämmöisessä henkimaailmassa, joka on yhteydessä fyysisen maailman kanssa. Minä en nyt voi mennä yksityisseikkoihin kertomalla siitä elämästä, josta olemme monta kertaa ennen puhuneet. Niin, lopulta vainaja huomaa edessään tässä henkimaailmassa jotakin houkuttelevaa ja käskevää. Muutamille se voi tuntua aivan tulipallolta jossain ja hän tietää, että hänen täytyy mennä sitä kohden. Tämä on nyt sitä, että kiirastuli varsinaisessa merkityksessä häntä odottaa. Samalla se on sitä, että hän pyrkii korkeamman minänsä yhteyteen. Hänelle on tullut hetkiä, jolloin hän on tuntenut kuinka kaikki on niin sanomattoman ikävää. Hän tahtoi tehdä jotakin, hän tahtoi tehdä työtä ja olla hyödyksi ja olla hyvä jollain tavalla. Nyt hän tietää, että tuo kaikki on tuon tuliesiripun takana, tuon erämaan

takana tai noiden vuorien takana. Se on kiirastuli, joka vetää häntä puoleensa, ja taivas on sen takana. Nyt hänen täytyy luonnon pakosta mennä tuohon puhdistustuleen, ja piina sekä kärsimys alkavat, riippuen siitä missä määrin ihminen on alemman itsensä pauloissa ollut, siitä riippuu missä määrin on tämä kiirastuli hänelle vaikea. Mutta tämän puhdistustulen läpi hänen täytyy käydä ennenkuin hän joutuu taivaaseen. Taivaselämä on ihmisen varsinainen kuoleman jälkeinen elämä ja se taivas on koko ajan pyrkimystä korkeamman minän yhteyteen kaikessa hyvässä. Kaikki se mitä hän on elämänsä aikana hyvää tahtonut on hänen kanssaan tässä taivaselämässä. Hänen oma tajuntansa on kyllä silloin useimmiten mennyttä. Se kirkkaus, se suuri valo, se totuuden läpikuultavuus, se kauneus mikä hänet vetää luokseen siellä on niin valtava, että hän ikäänkuin nukahtaa pois siihen. Taivaselämän perästä ihminen syntyy uudestaan maan päälle.

Tämä on niinkuin tiedämme luonnon määräämä kohtalo ihmiselle kuoleman jälkeen ja nyt meidän täytyy tutkia ensi kerralla millaisiksi salainen veljeskunta on koettanut näitä asioita muovailta.